Кировоградская областная библиотека для юн. им. Н. К. Крупской
Инв. №
Контрольный экз.

Рік видання X
№ 147 (1159).
СУБОТА
13 ГРУДНЯ
1969 р.
Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ОУНБ ім. Д. Чижевського

У ЦК КП УКРАЇНИ
ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР,
РАДІ МІНІСТРІВ УРСР,
УКРАЇНСЬКІЙ РЕСПУБЛІКАНСЬКІЙ
РАДІ ПРОФЕСІЙНИХ СПІЛОК

НА ЧЕСТЬ ЛЕНІНСЬКОГО ЮВІЛЕЮ

ЦК КП України, Президія Верховної Ради Української РСР, Рада Міністрів Української РСР і Українська республіканська рада професійних спілок розглянули питання про порядок підведення підсумків республіканського соціалістичного змагання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна і про заходи заохочення переможців у цьому змаганні.

У прийнятій постанові відмічається, що в республіці з ініціативи передових колективів широко розгорнулося соціалістичне змагання за гідну зустріч 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна — засновника Комуністичної партії Радянського Союзу, вождя Великої Жовтневої соціалістичної революції, творця першої в світі соціалістичної держави. В ході ювілейного змагання досягнуто значних успіхів по дальшому розвитку всіх галузей народного господарства, науки, культури, підвищенню матеріального добробуту трудящих.

Центральний Комітет КП України, Президія Верховної Ради Української РСР, Рада Міністрів Української РСР і Українська республіканська рада професійних спілок, високо оцінюючи самовіддану працю трудящих республіки, на ознаменування успіхів учасників соціалістичного змагання у виконанні зобов'язань на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна заснували Ленінську ювілейну Почесну грамоту ЦК КП України, Президії Верховної Ради Української РСР, Ради Міністрів Української РСР і Української республіканської ради професійних спілок.

Ленінські ювілейні Почесні грамоти присуджуються спільною постановою ЦК КП України, Президії Верховної Ради Української РСР, Ради Міністрів Української РСР і Української республіканської ради професійних спілок колективам підприємств промисловості, транспорту, зв'язку, будівництва, торгівлі, колгоспів, радгоспів та організацій, які найбільш відзначилися в ювілейному соціалістичному змаганні, добились високих показників у ході підготовки до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Встановлено, що Ленінські ювілейні Почесні грамоти вручаються переможцям на урочистих засіданнях, зборах, мітингах.

Колективам, яким будуть присуджені Ленінські ювілейні Почесні грамоти, видаються також грошові премії в розмірах, передбачених для колективів, які нагороджуються по підсумках республіканського соціалістичного змагання перехідними Червоними прапорами Ради Міністрів Української РСР і Української республіканської ради професійних спілок.

Рекомендовано обкомам КП України, виконкомам обласних, Київської і Севастопольської міських Рад депутатів трудящих та обласним Радам профспілок заснувати в областях, містах і районах Ленінські книги трудової слави, до яких занести колективи і передовиків, що доб'ються найкращих показників у ювілейному змаганні.

ЙТИ ПОПЕРЕДУ

НА XXVI-й КІРОВОГРАДСЬКІЙ МІСЬКІЙ КОМСОМОЛЬСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

Перед тим, як розпочати велику розмову про справи, про життя комсомольців і молоді міста, делегати конференції згадали історію Ленінського комсомолу, до якої причетні їх діла і помисли. Її нагадали молодий червоногвардієць і юна розвідниця, молода партизанка і уславлений радянський воїн, які зі сцени обласної філармонії звернулися до юної зміни із закликом жити і боротись в ім'я Жовтня, в ім'я Вітчизни безсмертного Леніна.

Під гучні оплески одностайно обирається почесна президія конференції в складі Політбюро ЦК КПРС.

Вноситься прапор міської організації, прапори, якими вона нагороджена за добрі діла у справі комуністичного виховання комсомольців і молоді.

В цих прапорах, на їх червоних полотнищах є частки вогню багатьох тисяч комсомольців Кіровограда, які своєю невтомною працею множать комсомольську славу. Робота конкретної молодої людини вливається в загальний здобуток організації, складаючи її авторитет, її міць.

Цим починає звітну доповідь перший секретар Кіровоградського міськкому ЛКСМУ **А. Ніцой.**

— Соціалістичне змагання, що розгорнулося на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, — говорить доповідач, ще раз підтверджує, що змагання є найдієвішою формою комуністичного виховання комсомольців і молоді в праці, саме в змаганні найбільш повно і яскраво виявляються сила колективу, майстерність і творчість.

В первинних комсомольських організаціях міста широкого розмаху набув похід за дострокове виконання планів п'ятирічки до 7 листопада 1970 року, багато комсомольців і комсомольсько-молодіжних бригад взяли зобов'язання виконати п'ятирічку до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Почався рух молоді за право називатись колективом ударної ленінської вахти праці, ініціаторами якого стали комсомольсько - молодіжні бригади Лідії Черезової з механоскладального цеху № 2, формувальників ливарного цеху сірого чавуну Василя Заревнюка, формувальників ливарного цеху ковкого чавуну Віктора Корсунова ордена Трудового Червоного прапора заводу «Червона зірка».

Сьогодні приємно доповісти, що цей почин підтримали вже 67 комсомольсько-молодіжних колективів міста. Серед них — бригада Люби Дяченко (Агрегатний завод), Олександра Шияна (БУ-1 тресту «Кіровоградпромбуд»), Римми Іванової і Марії Казаріної (БУ-3 тресту «Кіровоградпромбуд»), комсомольсько - молодіжні бригади заводу радіовиробів, взуттєвої, швейної фабрик та інші.

В ході змагання комсомольці і молодь завойовують високе звання ударників комуністичної праці, опановують суміжні професії. Понад три з половиною тисячі молодих робітників уже носять це почесне звання. Знаменним є той факт, що в змаганні на честь Ленінського ювілею виявляється небачений патріотизм і творчість, народжуються прекрасні ініціативи. Так молоді червонозорівці взяли зобов'язання до 100-річчя з дня народження Ілліча випустити 100 надпланових комсомольських сівалок. Молоді робітники Агрегатного заводу оголосили дворічку культури, естетики і наукової організації праці на кожному робочому місці. Палкий відгук знайшла ініціатива комсомольсько-молодіжних колективів республіки, які запропонували організувати 100-денну ударну Ленінську трудову вахту молодих робітників республіки.

Комсомольським організаціям міста необхідно зробити все, щоб трудовий ритм 100-денної ударної Ленінської вахти молоді виробничники зберегли протягом усього ювілейного року, що стане передумовою дострокового виконання п'ятирічки.

Доповідач зупиняється і на фактах формального підходу до організації змагання і підведення його підсумків, які мають місце зокрема в організаціях панчішно-шкарпеткової фабрики, телеграфно-телефонної станції, заводу «Ремпобуттехніка», фабрики «Прогрес» та ін. Багато недоліків у цьому питанні в роботі комсомольсько-молодіжних колективів міськхарчоторгу, тресту їдалень і ресторанів, міськлікарні № 2. Немала тут вина лягає на міський комітет комсомолу, який у своїй роботі недостатньо вимагав, не добивався усунення наявних недоліків.

Первинним комсомольським організаціям необхідно вести роботу так, щоб прищеплювати молодій людині любов до праці, до своєї професії. При цьому слід використовувати всі наявні у нас форми і методи впливу, практикувати посвячення молоді у робітничий клас, закріплення за робочими місцями, постійно здійснювати контроль за підвищенням професійного рівня. Міськкому комсомолу слід більш уважно і принципово контролювати виконання взятих зобов'язань, запланованих заходів у первинних організаціях, добиватися їх виконання.

Більшість комсомольських організацій зміцніли організаційно, активно впливають на вирішення питань діяльності підприємств та ідейно-політичне загартування молодого покоління, планують свою роботу так, що враховуються побажання і запити молоді. Доповідач називає комсомольські організації «Червоної зірки», Агрегатного заводу, швейної фабрики, медичного училища, олійжиркомбінату, шкіл № 3, 6, 13, 34, МПТУ № 9 та ін. Проте в нас є організації, підкреслюється в доповіді, де робота планується без врахування умов і прагнень молоді або й зовсім запущена. Це спостерігається на заводі «Ремпобуттехніка», поштамті, БУ-200, шпагатно-вірьовочній фабриці та ін. Всім відомо, що діяльність комсомолу, організації

(Закінчення на 2-й стор.).

НОВИНИ

НА ТРАКТОР!

В селі Іванівці Бобринецького району відбулися цікаві комсомольські збори. Комсомольці радгоспу «Червоний землероб» обговорили питання про завдання молоді в світлі рішень III Всесоюзного з'їзду колгоспників. В доповіді секретаря парторганізації радгоспу В. П. Таран, виступах товаришів мова йшла про оволодіння комсомольцями радгоспу професією механізатора, про участь комсомольців у місячнику по розповсюдженню літератури серед робітників радгоспу, про поліпшення спортивної та оборонно-масової роботи.

ПОВЕРНУВШИСЬ ЗІ З'ЇЗДУ

Хоч і багато невідкладних справ у голови колгоспу імені Карла Маркса С. Л. Пінзула, та, щойно повернувшись з Москви, посланець Устинівщини на III Всесоюзному з'їзді колгоспників знайшов час, щоб зустрітися з учнями Устинівської середньої школи. Леонтій Семенович розповів учням про делегатів Кіровоградщини на з'їзді, зустрічі з відомими механізаторами, про пам'ятні місця столиці.

Під впливом розповіді делегата Сергій Київко висловив думку багатьох присутніх: закінчимо школу і будемо вчитись на механізаторів. В кінці зустрічі учні Оля Хіврєнко, Люда Басай та Петро Коваль пов'язали Леонтію Семеновичу червоний галстук.

ГРИГОР'ЄВЦІ

Комсомольсько-молодіжний колектив другого тракторного загону колгоспу імені Ілліча Новгородківського району, де групкомсоргом механік Василь Григор'єв, зекономив по 650 кілограмів пального на кожну машину, виробивши по 1723 гектари умовної оранки. Микола Степаненко, Анатолій Середенко та їх товариші будуть більше місяця працювати в ювілейному році на зекономленому пальному.

О. РУДЕНКО.
заворг Новгородківського РК ЛКСМУ.

Цих дівчат - комсомолок з механоскладального цеху № 4 знають і люблять на заводі «Червона зірка». Вони гарні виробничниці, комсомольські активістки.

На фото: (зліва направо) Валя Миловичко, токар, дівчина завзята, працьовита, групкомсорг механічної дільниці токар Валя Перехожук і закохана в пісні слюсар Ліда Новикова.

Фото А. ФАЛЬКОВСЬКОГО.

ОБ'ЄДНАНИЙ ПЛЕНУМ СПІЛОК

11 грудня в Москві в Колонному залі Будинку спілок закінчив роботу об'єднаний пленум правлінь творчих спілок СРСР.

На пленумі було обговорено питання: «Про втілення ленінських принципів партійності і народності в радянській літературі та мистецтві».

З промовою на пленумі виступив кандидат у члени Політбюро ЦК КПРС, секретар ЦК КПРС П. Н. Демічев.

Учасники пленуму одноголосно прийняли резолюцію, в якій запевнили Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу, що художня інтелігенція країни, вірна ленінським принципам партійності і народності, з честю виконає свій високий громадянський і творчий обов'язок.

(ТАРС).

ЙТИ ПОПЕРЕДУ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

в цілому залежить від ватажка, який веде за собою масу молоді, повинен бути гарним організатором, вимогливим, принциповим і в той же час чуйним і добрим товаришем. Доповідач окремо зупиняється на питанні виховання і зміцнення рядів комсомольських кадрів.

ЖИТТЯ комсомольців нерозривно зв'язане з комсомольськими зборами. В місті набуто вже чималий досвід по проведенню тематичних зборів, летучок, зборів-зустрічей та звітно-виборних. Але, на жаль, є й інші приклади. Нерегулярно відбувається широка комсомольська розмова на пивзаводі, в тресті їдалень і ресторанів, заводі «Червоний дзеркальник», в машинобудівельному технікумі, інституті с-г машинобудування.

З 10 вересня в місті проходила звітно-виборна кампанія. Збори в багатьох первинних організаціях пройшли на високому організаційному і політичному рівні, під девізом: «100-річчю з дня народження В. І. Леніна — трудові подарунки комсомольців і молоді». Це стосується організацій заводу «Червона зірка», швейної фабрики, Агрегатного заводу, педагогічного інституту, медичного училища та ін. Червоною ниткою у звітних доповідях проходила думка про підготовку комсомольських організацій до Ленінського ювілею, зростання політичного загально-освітнього рівня юнаків і дівчат. В результаті проведення звітів і виборів до керівництва первинними організаціями прийшло 130 молодих членів і кандидатів у члени КПРС. Є надія, що обрані товариші виправдають високе довір'я молоді, подолають недоліки, які мались в роботі організації.

Успіх багато залежить від того, як поставлено навчання комсомольського активу. При міськкомі ЛКСМУ працює постійно діюча школа, перше семінарське заняття в якій відбулося нещодавно. Подібні школи створено при багатьох комітетах комсомолу.

НИНІ, коли ми готуємося до Ленінського ювілею, говорить далі доповідач, особливо відчутне прагнення комсомольців і молоді, кожного юнака і дівчини звіряти своє життя по Іллічу, по-ленінськи працювати, боротися і перемагати, слідувати його безсмертним ідеям і заповітам. За минулі два роки в комсомольських організаціях міста нагромаджено певний досвід ідейно-виховної роботи, є випробувані форми і методи. Великою популярністю користуються, наприклад, Ленінські уроки, які дають змогу поєднати вивчення творчої спадщини вождя з актуальними проблемами сьогоднішнього дня і практичними завданнями.

Дальшому ідейному загартуванню комсомольців і молоді має служити проведення Ленінського заліку. Доповідач наводить факти вдумливої роботи комітетів комсомолу по залученню юнаків та дівчат до вивчення марксистсько-ленінської теорії. Проте, підкреслюється в доповіді, окремі комітети комсомолу ведуть слабкий контроль за політичним навчанням. Це є одним із значних недоліків у роботі міськкому ЛКСМУ та його відділів і в першу чергу — ідеологічного відділу. Необхідно все зробити для того, щоб оволодіння теоретичною спадщиною В. І. Леніна стояло першочерговим завданням у проведенні Ленінського заліку.

Йдучи назустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна комсомольські організації вузів, технікумів включилися в ленінський огляд комсомольських груп. Як показав аналіз навчально-виховного процесу в багатьох випадках комсомольські групи стають центром навчальної і виховної роботи, активно впливають на формування знань і переконань молодих людей.

Комітети комсомолу вузів і технікумів мають узагальнити позитивний досвід кращих груп, зробити їх надбанням всіх студентів вузів.

Комсомольським організаціям потрібно виховувати любов до оволодіння знаннями, створювати «культ навчання». Згадайте, як вчилися наші батьки-фронтовики в 1946 році. Заняття проходили в холодних аудиторіях, не було необхідної літератури, не було чим писати і на чому. Але люди відстоювали честь нашої Батьківщини, знали ціну навчанню.

ЗАВДАННЯ підготовки високоосвічених, технічно грамотних молодих робітників покладається на професійно-технічні училища. Тепер у нас у місті підготовку трудових резервів ведуть п'ять училищ — по промисловості й будівництву, два училища сфери обслужування, де навчається близько трьох тисяч юнаків і дівчат, з них дві тисячі — члени ВЛКСМ.

Спиняючись на питанні поліпшення діяльності шкільних комсомольських організацій, доповідач називає комітети комсомолу шкіл № 4, 24, 27, 30, 34, школи-інтернати № 1, 21, 22, 6, які з цікавими справами підходять до ювілею Ілліча. Міськкому комсомолу необхідно ширше узагальнювати кращий досвід, глибше вникати у зміст роботи комсомольських комітетів та старших піонервожатих, акцентуючи увагу на тому, що набуття міцних знань — найкращий подарунок наступному святу.

ОБГОВОРЕННЯ звітної доповіді вилилось в цікаву, змістовну розмову про комсомольські будні і свята міста, про зростаюче трудове натхнення, викликане наближенням ювілею дорогого Ілліча.

Триста делегатів від «Червоної зірки» в залі. Триста перший — секретар комітету комсомолу заводу **Микола Скляниченко**, — на трибуні. Він говорить про трудові звитяги молодих творців сільськогосподарських машин. На підприємстві 24 комсомольсько-молодіжних бригади. Кожний четвертий комсомолець — ударник комуністичної праці. Кожний десятий без відриву від виробництва навчається у вузі. 70 комсомольців вже виконали п'ятирічку. Вся молодь заводу бере активну участь у Ленінському заліку. І на початку 1970-го року молодь включиться у «100 днів ударної Ленінської вахти».

Чудові успіхи і у токарів комсомольсько-молодіжної бригади Любові Дяченко з Агрегатного заводу. Люба доповіла делегатам, що її друзі вже працюють в рахунок вересня 1970 року, мають 2100 карбованців економії.

Валерій Мишура, секретар комітету комсомолу нединституту, розповів про різностороннюю, змістовну роботу по марксистсько-ленінському загартуванню студентів. Він висловив побажання, щоб міськком комсомолу подавав методичну допомогу у запровадженні НОП в комсомольській роботі.

Досвідом діяльності спортивного клубу «Олімпія» поділилась учениця 27-ї школи **Олена Льовочкіна.** В цій школі понад 400 спортсменів. Олена критикувала будівельні організації за марудне будівництво міської дитячої спортивної школи. «Зверніться до нас, старшокласників, і ми охоче допоможемо вам!» — під схвальні оплески заявила вона.

Про успіхи і невідкладні завдання у військово-патріотичному вихованні говорив військовий комісар міста, герой Радянського Союзу **Д. І. Осатюк.** Ветеран партії **М. Т. Степанов** від імені старшого покоління дав наказ молоді бути вірним справі Леніна.

Секретар комітету комсомолу швейної фабрики **Тамара Духобор**, ватажок комсомольців Агрегатного заводу **Володимир Терещенко**, курсант ШВЛП **Анатолій Трохимович** і інші делегати розповіли про справи своїх комсомольських організацій, про плани на майбутнє.

В роботі конференції взяли участь секретар міськкому партії А. Д. Сухачов, голова міськвиконкому Б. К. Катеринчук, секретарі обкому ЛКСМУ М. Д. Сиротюк, М. Г. Гайдамака, С. Н. Кулагіна.

* * *

Відбувся організаційний пленум міськкому комсомолу. Обрано новий склад бюро. Першим секретарем міськкому ЛКСМУ обраний **Анатолій Ніцой**, другим секретарем — **Юрій Руднєв**, секретарем — **Тамара Губська.** Начальником міського штабу «Комсомольського прожектора» затверджено Ю. Руднєва, головою міської ради піонерської організації імені В. І. Леніна — Т. Губську.

ЗАМКНУТЕ КОЛО

Перед нами кілька документів.

«...5 лютого 1919 року загін І. В. Отрошка виступив проти банд Петлюри. Кулеметник Лаврентій Чирва розвіяв ворожу піхоту і кавалерію, в результаті чого були захоплені трофеї: гармата—одна, трьохдюймова, кулеметів — двадцять чотири».

Лаврентій Трохимович Чирва брав участь не лише в громадянській війні, він також ветеран Великої Вітчизняної. Здавалося б, до таких людей потрібно виявити максимум уваги і піклування. Але в редакції чомусь з'явилися документи, які ми й пропонуємо.

СКАРГА

Голові обласного суду.

«...Приблизно в 1950 році Дегтяр самовільно добудувала до своєї частини будинку кімнату і кухню, а через кілька років цю добудову узаконила через нарсуд 3-ї дільниці м. Кіровограда».

Тут треба пояснити, що Л. В. Чирва мешкає в будинку, де три господарі. На долю його припадає 16,07 квадратних метра двору. А поставивши тин, сусіди заважають т. Чирві користуватись і тією ділянкою.

А тепер знову слово документам.

«...На Вашу скаргу Кіровоградський обласний суд повідомляє, що підстав для протесту на рішення народного суду 3-ї дільниці міста Кіровограда від 1954 року про розподіл між мешканцями земельної дільниці немає, ...будови треба будувати в місцях, які вкаже технік-будівельник Кіровоградського міськкомунгоспу».

Перед нами план користування землею, в якому міськкомунгосп пропонує відвести Л. Т. Чирві 44,2 квадратних метра двору.

«...Гр. Чирві Л. Т., вул. Фонтанна, 31/21.

На вашу заяву виконком міської Ради депутатів трудящих повідомляє, що суперечливі питання землекористування вирішуються товариськими судами квартальних комітетів».

«...Товариський суд вважає, що У. І. Дегтяр користується частиною землі незаконно. Крім того, звівши тин, т. Дегтяр порушила правила користування спільним двором, а також правила пожежної безпеки».

Оце і все. Л. Т. Чирва правий, але скаргу його, по суті, розглянули формально.

В. ДІМІН.

Не забуде Василь про вітер?

ТИ ОБРАВ МЕХАНІЗАТОРСЬКУ ПРОФЕСІЮ

ДАВАЙТЕ домовимося для початку: не говорити про поезію хліборобської праці. Спустимось на землю і спокійно розберемося, чому кілька майстрів Бобринецького профтехучилища цього тижня не працювали зі своїми групами, а їздили до Гайворона, Голованівська і Добровеличківки (зараз, коли ви читаєте цей номер газети, вони саме повернулися з відрядження). Власне, мета поїздки проста: агітувати дівчат і хлопців, щоб вступили до училища. А от чому треба за це агітувати? Чому через три місяці після початку навчального року в училищі не вистачає більше ста учнів до запланованої кількості?

ФАНТАЗІЯ НА МЕХАНІЗАТОРСЬКУ ТЕМУ

Починався навчальний рік, а разом з ним — паломництво колгоспних керівників. До училища першим навідався Іван Іванович. Саме йшли збори учнів, Іванові Івановичу дали можливість виступити, і він сказав:

— Наступного року ви закінчите навчання. На той час нашому колгоспу потрібно буде чотири трактористи, електрик і три спеціалісти по механізації ферм. Ми порадилися на правлінні й вирішили оголосити серед вас конкурс на ці вакансії. Забезпечуємо житлом, на перші три місяці встановлюємо підвищену зарплату. Хто зарекомендує себе старанним і вмілим — тому через рік обіцяємо підвищення кваліфікації, а потім — і рекомендацію для вступу до вузу разом з колгоспною стипендією. Спеціалісти нам потрібні якнайкращі, а тому в конкурсі могтимуть взяти участь лише ті учні, які мають відмінні оцінки й позитивну характеристику педколективу і комсомольської організації. Перевагою користуватимуться дівчата: у нас дві працюють вже кілька років і кращих механізаторів годі бажати...

Це фантазія. Не лише слова голови колгоспу, а й сам факт його приїзду до училища. Бо, відколи воно існує, жоден колгоспний керівник у ньому не бував. Створюється враження, ніби тут готують механізаторів для роботи на Марсі, а не в тому ж таки Добровеличківському, Бобринецькому чи Світловодському районах.

Іноді наші розмови про професії ведуться взагалі, великомасштабно, з обов'язковим посиланням на весь народ. Але ж станьмо на місце п'ятнадцятирічного школяра. Почуття причетності до великої справи в нього повинне конкретизуватися в певну програму-мінімум: стану не трактористом взагалі, а водитиму «ДТ-75», підніматиму не врожай взагалі, а добиватимуся, щоб оте поле за лісосмугою давало не по п'ятнадцять центнерів пшениці, а по тридцять...

Ніщо так не підносить людину, як почуття того, що вона потрібна, що без неї не обійдуться — потрібна ось тут, саме на цій посаді в цьому господарстві.

БІНОМ НЬЮТОНА І «СМД».

Агітація взагалі народила й лозунг про закріплення молоді на селі. Ніби річ у тім, що нам потрібно побільше сільського населення, аби не псувати цифру в статистичному звіті. А час, коли селу потрібні були просто робочі руки, якщо не зовсім минув, то минає на очах. У село йде комплексна механізація, і її результати ми бачимо: на вирощуванні зернових культур — від підготовки грунту до заготівель хліба — не озброєні технікою руки стають зайвими. Повільніше, але так само впевнено йдуть машини на тваринницькі ферми. Тут теж через якийсь час ручна праця — малопродуктивна і тому невигідна — піде в небуття. Отже, не молодь взагалі потрібно закріплювати в селі, а людей, що мають хист до машин, людей які озброїлися чи готові озброїтися великою наукою хліборобства.

Що за «велика наука»? — запитуєте. — Чи це не та загальна фраза, проти яких виступає автор? «Ори, мели, їж» — великої науки не треба.

Якось ми з одним агрономом — поважаною людиною з тих, що люблять і вміють копнути поглибше, рахували потужності, з якими має справу хлібороб. Питання здавалося абсурдним: тракторист чи там комбайнер знає потужність своєї машини з інструкції. Агроном чекав такого аргументу. Він витягнув записник і олівця, нагадав мені формули із шкільного курсу фізики і за три хвилини вирахував, що на кожен гектар землі припадає скількись там калорій сонячного тепла, яке й дає можливість рости всьому живому і не враховувати яке — значить працювати вслиту. Такий поворот був для мене повним: виявляється, обробляючи гектар землі, тракторист має справу не лише з кількома десятками кінських сил, закладеними в моторі, а з тисячами кінських сил — потужність трьох тепловозів на повних обертах, що їх посилає Сонце.

Одними руками тут не справитися. Потрібні знання і знання. І те, що в профтехучилищі з нинішнього навчального року разом зі спеціальністю учні одержуватимуть середню освіту (укомплектовано п'ять дев'ятих класів), здається мені найвірнішим шляхом. Ступінь стиску в двигуні «СМД» і біном Ньютона — це вивчатиметься разом, завтрашній механізатор буде певніше керувати і механічними силами, і силами природи.

МОЖНА Й З МУЗИКОЮ

Є така старовинна казка. Мужик вибирав собі погоду. Вибрав усього вміру: сонця, дощу, морозу, тепла. І залишився без хліба — він забув про вітер, а без вітру жито не родить.

Трагедія цього мужика — його особиста. Сьогоднішній же механізатор годує хлібом сотні людей ,і йому не можна забувати ні про вітер, ні про що інше. Від того, хто сьогодні вчиться в училищі і як вчиться, залежить завтрашній достаток його самого, колгоспу, врешті — країни.

...Василя Денисенка направили в училище з села Липняжки Добровеличківського району. І ось він стоїть перед З. О. Сивоконь (вона виконує зараз обов'язки директора), слухає її умовляння. Вчитися хлопець не хоче. Тут, власне, нічого й умовляти: не хочеш— будь здоров. Але... є план підготовки механізаторів, і в ньому не сказано, що потрібно готувати лише високоосвічених спеціалістів. Як-небудь Василь закінчить училище, а чи буде з нього справжній хлібороб — не так важливо. Так, певно, і думали в Липняжці, коли направляли його вчитися.

Зіна Олексіївна стурбовано гортає папери: педагоги проаналізували цьогорічне поповнення, і картина виявилася далекою від ідеалу. До училища не прийшов жоден відмінник. (Звісно, ми не повинні закривати двері перед «трійочниками». Але повинні мати гарантію, що закінчивши навчання, випускник не забуде про вітер, як той мужик з казки).

Чи не означає це, що на місцях — у деяких школах, колгоспах, радгоспах, райкомах комсомолу — немає державного підходу до відбору учнів для механізаторського училища? Чи не створюється цим самим «комплекс неповноцінності» навчального закладу, який покликаний готувати справжніх господарів землі?

Був час, і не так давно, коли до Бобринця приїздили на навчання з музикою, а протягом року по кілька разів сюди навідувалися секретарі близьких і далеких райкомів комсомолу, цікавилися навчанням «своїх» учнів, знаходили теплі слова для розмов. Тепер не їздять. А декому й нічого їздити: із Світловодська направили до училища чотирьох учнів замість передбачених сорока чотирьох, із Голованівська — двох замість двадцяти, із Гайворона — чотирьох замість двадцяти трьох...

От і мандрують майстри по районах, «добирають план», замість того, щоб передавати знання майбутнім механізаторам.

* * *

Усе це написано не для агітації за нову кампанію по набору до механізаторського училища. Якраз навпаки: щоб день у день працювати над підготовкою завтрашніх хліборобів — освічених, умілих, працелюбних. Якщо можна — то й з музикою.

Ю. МОТОРНИЙ.

ГІСТЬ—БРИГАДА

Цикл вечорів, присвячений безсмертному Іллічу, іменується «Ленінські вогники». Цими днями відбувся перший вечір циклу в піонерській кімнаті дитячого сектору Палацу культури імені Леніна міста Світловодська.

Аудиторія — члени найрізноманітніших гуртків, близько ста хлопчиків і дівчаток. Гості — два кавалери ордена Леніна: Олексій Іванович Кузьменов — ветеран праці, учасник Великої Вітчизняної війни та Петро Сергійович Біляков — бригадир бригади комуністичної праці слюсарів-ремонтників автотранспортного господарства комбінату «Дніпроенергобудіндустрія». Бригадир прийшов разом із своєю бригадою.

Вечір називався «Сім'я Ульянових».

Ось як він проходив.

Учасниця танцювального гуртка Оля Слукало розповідає про Марію Олександрівну Ульянову, юний актор нашого ТЮГа Володя Сухенко веде бесіду про брата Володимира Ілліча — Олександра, Таня Четвергова наводить кілька досить цікавих епізодів з життя сім'ї великого вождя.

Потім виступив О. І. Кузнецов. З трепетною увагою слухали піонери слово бувалої людини...

А ось в залі ніби яснішає, в несподівану тишу вливаються теплі мелодії любимих пісень Ілліча, звучать поетичні строфи про вождя революції.

«Ленінські вогники» — лише частка великої роботи дитячого сектору, яка сьогодні проводиться під девізом «Кожний день — про Леніна!»

Олена КУЛІШ,
голова батьківської ради дитячого сектору Палацу культури імені В. І. Леніна.

м. Світловодськ.

ФЕСТИВАЛЬНИЙ ЗАСПІВ

ВІСІМ місяців крокує по Кіровоградщині ювілейний фестиваль самодіяльного мистецтва. Він став своєрідним масовим оглядом народних талантів, розкрив невичерпні джерела духовної культури наших людей. Фестиваль також виявив великі можливості у справі культурного будівництва в нашій області, в справі дальшого розвитку художньої самодіяльності.

Нещодавно закінчився другий тур фестивалю. Міські та районні конкурси за жанрами підсумували заключні концерти.

Слід відзначити, що в більшості районів на заключних концертах були широко представлені колективи сільських клубів і будинків культури. Так, в Добровеличківському районі в заключному концерті взяло участь три сільських хори — колгоспів «Правда» та імені Ульянова і Любомирського сільського клубу. В Новоархангельському районі право взяти участь в районному фестивалі було надано хору колгоспу «Победа» та Кам'янецького сільського Будинку культури.

Значна організаторська робота комсомольських організацій Вільшанського, Новгородківського, Олександрійського районів, міст Кіровограда і Світловодська, тісна їх співдружність із закладами культури сприяли проведенню другого туру фестивалю на високому рівні. Комсомольці та молодь названих районів і міст стали найактивнішими учасниками художньої самодіяльності, справжніми пропагандистами народного мистецтва. З числа талановитої молоді виросли керівники гуртків, які виявили неабиякі організаторські здібності.

В ході фестивалю збільшилася кількість учасників художньої самодіяльності, виріс ряд нових колективів. Серед них: хор ремзаводу «Укрсільгосптехніка», хор Олександрійської швейної фабрики, театральний колектив клубу Балахівського вуглерозрізу, танцювальний колектив Знам'янського локомотивного депо та інші.

Відрадною новиною було те, що майже у всіх районах пройшли фестивалі любительських кінофільмів. В ряді місць на високому рівні організували виставки образотворчого та прикладного мистецтва.

Проте в ряді районів до проведення другого туру фестивалю віднеслися як до короткочасної кампанії, не подбали про створення нових колективів, залишили поза увагою таке важливе питання як добір і формування репертуару та підвищення виконавської майстерності учасників художньої самодіяльності. В Ульяновському, Компаніївському, Голованівському, Олександрівському та інших районах другий тур фестивалю пройшов на дуже низькому рівні. Досить сказати, що в Голованівському та Компаніївському районах на обласні конкурси було відібрано лише по 3 — 4 колективи.

Майже зовсім не були представлені в другому турі колективи радгоспних клубів. Поки що вони залишаються поза увагою профспілкових і комсомольських організацій, а обласний Будинок художньої самодіяльності ще недостатньо надає їм методичну допомогу.

Ще рідко в репертуарах колективів художньої самодіяльності і окремих виконавців зустрічаються твори самодіяльних авторів. В області проведено ряд конкурсів на кращу пісню, вірш, видано збірку пісень «Гарно, гарно серед степу», але ці твори мало пропагуються і мало рекомендуються для виконання. Цьому питанню слід надати належну увагу.

Всі ці недоліки мали місце під час проведення другого туру фестивалю самодіяльного мистецтва внаслідок того, що в ряді районів органи та заклади культури ще недостатньо забезпечують організаторську роботу, незадовільно здійснюють методичне керівництво і допомогу клубним установам, мало дбають про підготовку кадрів керівників художньої самодіяльності. Другий тур фестивалю виявив сильні і слабкі сторони в розвитку художньої самодіяльності. Він показав, що в цій справі важливу роль повинні відіграти і комсомольські організації, проявляти ініціативу і молодечий запал, працювати в тісному контакті з культармійцями, щоб фестивальний заспів ширився далі, залучаючи все нові і нові голоси.

В. ГАНОЦЬКИЙ,
інструктор відділу пропаганди і агітації обкому КП України.

ЕЛІКСИР СТЕПУ

ЧИ ЗНАЄТЕ ви, що таке кумис? Якщо вам трапиться нагода побувати в Алма-Аті познайомтесь з цим напоєм. Ще Геродот прославляв його. Напій зачарував Геродота, як і француза Рубруквіса, який гостював у татарського хана в 1253 році. Він писав: «Кумис квітне, як вино на язиці і зміцнює слабкі голови». Лікар Нестор Посніков кваліфікував у минулому столітті дію кумису лаконічно: краса, сила, відродження! А лікар по захворюваннях легень Зеєланд пропонував своїм пацієнтам альтернативу: два роки Італії або два місяці кумису! І додавав: «Якщо вас це не переконує, слухайте казахську поезію: кумис — це прохолода в голубій чаші, кумис — це вітерець, що співає на шляхах, які тікають за горизонт, кумис — це духмяний легіт квітучого степу!».

Простіше кажучи, кумис — це кобиляче молоко, хімічний склад якого мінявся протягом віків, і яке має великий вміст вітамінів «С». Є три види кумису: слабкий, віком у 24 години; середній, витриманий 48 годин і старий, який зберігають 72 години. З кожним літром кумису ви одержуєте 22 грами білків, 14 грамів алкоголю, 10 грамів жирів, 11 грамів цукру.

Завітаємо на будь-яке пасовище. Якраз дочть кобил (ці тварини не повинні працювати і утримуються на спеціальному раціоні). Доярки переливають біле шумовиння в бурдюки — шкіряні мішки, в яких зберігається молоко. Ви можете випити свіжого кумису, але якщо почекаєте хоч один день, тоді спробуєте напою, що виготовлявся тисячоліттями. Це надзвичайно смачно, відчуття дивно легке.

Щонайменше в Казахській РСР є 7 мільйонів таких коней і рівно 80 санаторіїв, де лікують кумисом. Лікування кумисом розширюється, питання стоїть нині так, щоб поставити випуск продукції на індустріальну основу. Планується відкриття великих господарств на 1000 коней. Через кілька років ви зможете купити кумис у сухому вигляді. Академія наук СРСР вже працює над вирішенням цієї проблеми.

(З матеріалів АПН).

ХУДОЖНИК РЕВОЛЮЦІЇ

НОВА РОБОТА КРОПИВНИЧАН — «КАМО» О. ЛЕВАДИ
СЛОВО ПІСЛЯ ПРЕМ'ЄРИ

ПОГАСЛО світло в залі, і в напруженій тиші зазвучала музика. В ній відчуваються якісь трагічні ритми, і ніби підтверджуючи це, лунає брязкіт кайданів, який вплітається в загальну канву мелодії.

На напівосвітленій сцені з'являються три постаті. Дві — у вбранні солдат царської армії, третя — в одязі в'язня. Важкі гирі і ланцюги зігнули людину, вона ледве переставляє ноги. Але ось ми бачимо її очі — і в них світиться життя, бажання боротися. Ці живі вогники наче кричать солдатам, глядачам, всьому світу: «Ні, не може Камо замовчати, не може!!»

Життя революціонера, якому присвячує свою виставу український музично-драматичний театр імені Кропивницького, схоже на легенду. З гордістю називав він себе рядовим ленінської гвардії і високе це звання проніс в чистоті через усі життєві випробування. Справжнє ім'я його було Семен Аршакович Тер-Петросян. Товариші по партії називали його Камо. «Він був беззавітно хороброю, спокійною і ясною людиною без позиц. Він був художником революції», — писав О. М. Горький.

Драматург Олександр Левада, український музично-драматичний театр і актори розповідають нам про життя легендарного революціонера мовою мистецтва. Один факт біографії, а саме — перебування Камо в ув'язненні — послужив основою для створення твору про силу великої ненависті до ворогів і безмежної любові до людини.

Перед нами постають суворі контури Кавказьких гір, оповиті червоно-чорними хмарами. Колір життя і смерті, революції і реакції. Величезний, вільний простір, наче цілий світ, оповитий пожежою революційних днів.

З напруженою увагою слідкує глядач за наростанням конфлікту між в'язнем Камо (арт. В. Зіноватний) і жандармським слідчим (арт. І. Касьян). Це своєрідний поєдинок двох поглядів на життя, який закінчується перемогою Камо.

Молодий артист В. Зіноватний добре проводить сцени вдаваного божевілля свого героя. Артист підкреслює глибокий підтекст, який звучить в устах «божевільного». Скільки іронії вкладає він у слово адвокат, яке промовляє Камо, розбиваючи його на склади «ать-двакат». І скільки впевненості відчуваєш у репліці Камо: «Із всіх ненормальних — я найбільш нормальний».

Вдалося артисту показати перехід від «божевілля» до нормального стану. Ледве чутно, але проникливо Камо—Зіноватний виконує свою пісню про орла, вкладаючи в неї всі надії і сподівання. Величезна, невимовна туга звучить в рядках «Шумить вітерець в траві степовій...» Глядач ніби відчуває подих і запах безмежного гірського простору.

Багато є в спектаклі цікавих акторських робіт. Це, насамперед, прокурор, чий дуже конкретний, лицемірний характер знайшов заслужений артист УРСР Г. Семенов і жандармський слідчий — артист І. Касьян, старший лікар, доля якого прочитана артистом І. Терентьєвим не прямолінійно, а драматично, з відчуттям можливої майбутньої перспективи.

Менше, на жаль, запам'ятовуються сподвижники Камо. Заслужена артистка УРСР А. Любенко в сцені зустрічі з прокурором (артист Г. Семенов) мало передає складну внутрішню боротьбу Джаваїри. Героїня не просто холодно вимагає побачення з братом, а бореться за нього, хвилюється і переживає, проте цього якраз ми не бачимо на сцені. Артист Л. Гава (молодший лікар) іноді не виправдовує психологічних окремих рішень свого героя, знімає з нього рішучість і сміливість. Не відчувається запального грузинського темпераменту в образі Сандро — артист В. Потонько.

Якщо говорити про акторські перемоги, то це безперечно бабуся — народна артистка УРСР Л. Тімош, яка стримано і розумно веде свою роль, і вартовий солдат — артист І. Кравцов, що зумів створити складний образ. Найбільш яскраво це проявляється в сцені розмови з Камо. Ціла гама почуттів...

Цікаво вирішено фінал спектаклю. П'ять непорушних застиглих фігур героїв на фоні чорного граніту і мати, яка низько вклоняється їм.

В цьому фіналі розкривається суть режисерського задуму спектаклю: справа, за яку боролися наші батьки, безсмертна.

Присвячений буремному минулому, спектакль здійснений заслуженим діячем мистецтв УРСР І. Казнадієм і художником В. Єременком, викликає великий інтерес у глядачів. Це чудовий подарунок театра 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

Т. ЛЕВЧЕНКО,
викладач Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

Вікторина „ПАМ'ЯТЬ“

14 грудня минає п'ятнадцять років з дня смерті Д. М. Медведєва. Вміщуваний матеріал про цього прославленого розвідника — водночас і відповідь на одне з питань вікторини «ПАМ'ЯТЬ». Вміщуючи його, ми сподіваємось, що учасники вікторини віднайдуть ще чимало нових маловідомих сторінок із життя Д. М. Медведєва і напишуть нам про це.

«ЖИТТЯ ДМИТРА МЕДВЕДЄВА»

Під такою назвою у видавництві «Московский рабочий» вийшла нещодавно книга Альберта Цесарського. Автор—лікар прославленого загону, протягом 22 місяців стрічався з командиром у ворожому тилу.

Кінострічкою проходить перед читачем неспокійне, повчальне життя чекіста-письменника.

Досить детально автор змальовує кіровоградський період роботи Дмитра Миколайовича. Книга повідомляє дату приїзду Медведєва в Кіровоград: березень 1934 року. А вже у квітні голова Кіровоградського окрвідділу ГПУ вносить на засідання бюро міськкому партії пропозицію: побудувати в місті силами громадськості стадіон.

Комітет сприяння будівництву стадіону очолюють заступник секретаря міськкому Дубровін і Медведєв.

«Перший суботник призначено на 12 квітня. Все підготовлено — план земельних робіт, лопати, кирки, ломи, тачки. Та Медведєв хвилюється — чи підтримають, як зберуться, як будуть працювати? Напередодні суботника він виступив на міському зльоті робкорів, присвяченому благоустрою міста (в місцевій газеті «Соціалістичний наступ» також з'являється стаття Медведєва «Наші пропозиції і зобов'язання по благоустрою міста», де чекісти викликали всі спортколективи міста на змагання. — В. Ч.).

Розповів про досвід інших міст країни. «Всі зусилля — людей, транспорт, винахідливість, товариші робкори, повинні ми з вами разом кинути на те, щоб збагатити наше місто якомога швидше стадіоном!» — звертається він до молоді, яка зібралась у залі. До пізньої ночі засиджується у своєму службовому кабінеті голова окрвідділу ГПУ. Сьогодні він прораб, він складає наряди своїм співробітникам на наступний день.

Ранок приніс тривогу — небо обкладено хмарами, мрячить холодний дощ. Чекісти зібрались біля будинку окрвідділу. Хлопці шумлять, сміються. Але у всіх на серці питання: а що, як, крім них, ніхто не прийде? Ось уже близько дільниця. Та що це? Гул голосів. Пісні перехльостують одна одну. І відкривається перед поглядом поле, переповнене людьми. Великою кількістю людей. Дощ сильнішає, майже проливний. Та ніхто не ховається, не біжить. З дощем веселіше!

А 30 травня міська рада фізкультури під керівництвом громадського голови спортивного товариства «Динамо» Дмитра Медведєва провела перший в історії міста фізкультурний парад.

У вересні проводиться перше спортивне змагання на збудованому стадіоні.

...Я йду вулицею Медведєва повз стадіон. Багатоповерховий гуртожиток ордена Трудового Червоного Прапора заводу сільськогосподарського машинобудування «Червона зірка», один з цехів заводу, будинки, яких не було на цьому місці тридцять п'ять років тому. Задивляюсь на інші будинки. Вони пам'ятають Медведєва, людину, яка за кілька місяців, «у вільний від роботи час», зробила те, що під силу цілому штатові платних працівників.

Хочеться побажати комітетам комсомолу міста, щоб у практику їхньої роботи ввійшло і проведення свята вулиці Медведєва. Можливо, це був би масовий мітинг з участю колишніх учасників будівництва стадіону.

Очевидно, слід подумати і над більш глибоким увічненням пам'яті Героя Радянського Союзу Дмитра Миколайовича Медведєва. Червоним слідопитам є теж робота. Адже досі невідомо, де жив Д. М. Медведєв, а там можна встановити меморіальну дошку. Чому б іменем чекіста-Героя не назвати одну з шкіл міста, піонерський загін, піонерську дружину, куди на свої свята запрошувати розшуканих однополчан Героя?

Володимир ЧАБАНЕНКО, краєзнавець.

Спорт

У КОЛЕКТИВАХ ФІЗКУЛЬТУРИ

ЩЕ ОДИН ДЕНЬ

РЕПОРТАЖ

Шура ПОВОЛІЙ любить теніс.

Фото ЮРІЯ ЛІВАШНИКОВА

ЇМ НІКОЛИ. Тільки-но закінчилися лекції в аудиторіях. І дівчата спішать на другий поверх, в роздягальню спортивного залу. Одягнули спортивні костюми легкоатлети і разом з викладачем фізкультури В. Карповим рушили в міський парк на тренування. Вони постійні учасниці легкоатлетичного кросу. І хоч цьогорічні спортивні поєдинки вже позаду, дівчата продовжують підвищувати свою спортивну майстерність...

А в Ганни Котової, Олени Моніч та Валентини Ніколенко — інша турбота, вони готуються до зимових стартів, лаштують до змагань лижі. В піраміди склали їх вже більше 50 пар. Прийшли інші дівчата, теж взялися за діло. Залишилось переглянути ще 40 пар. Але й цих, здається, мало. Адже в лижному кросі, в звичайних прогулянках на засніжених стежках візьме участь понад 400 фізкультурниць...

Зупинилась біля дівчат Леніна Митрофанівна Притюпа, старший викладач фізкультури. Теж почала допомагати спортсменкам.

— Закуплено 80 пар черевиків для вас, — повідомила новину. — І теплі костюми...

Ми спішимо до спортивного залу. І раптом в широкому коридорі нова зустріч — з чемпіонкою технікуму Катериною Матвієнко. Вона сидить на велосипеді, що встановлений на спеціальному верстаті, напружено «гонить» педалями. Короткий перепочинок. І тренер М. П. Тригуб вже кличе до велосипеда Олену Моніч, Тетяну Павловську та Тамару Квітко. Тренування продовжуються...

На виході з спортивного залу знайомимося з Софією Гриценко та Людою Шрамко, юними гімнастками-другорозрядницями. Тільки-но закінчилось заняття секції, і дівчата спішать переодягнутись, щоб встигнути на матч волейболісток. Софія про себе розповідає мало.

— В цьому навчальному році хочу виконати норму першого спортивного розряду.

А її тренер М. Г. Пономарьова:

— Найбільш завзята спортсменка, стала недавно чемпіонкою обласної ради ДСТ «Колос»...

Гамір в коридорі технікуму наростає. Це спішать до спортивного залу волейболістки.

Нарешті в залі шикуються спортсменки в різнобарвних костюмах. Починається парад учасників першості технікуму з волейбола. В змаганнях має взяти участь понад 150 спортсменок.

Це — коротка оповідь лише про один буденний день колективу фізкультури Кіровоградського кооперативного технікуму імені Сая. Може, він був найбільш напружений, може, це просто виняток, що після занять в аудиторіях і до пізнього вечора десятки дівчат були знову зайняті корисними справами: одні брали участь у цікавих поєдинках, інші — лише готувались до стартів. Але з усього видно, що більшість учнів технікуму любить спорт, для окремих він — друге покликання. І головний висновок можна зробити, що в технікумі таки непогано дбають про фізичне загартування учнів. Тут нині якраз триває спартакіада, присвячена 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

М. ШЕВЧУК.

ТЕЛЕЕКРАН

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 14 грудня. 9.00 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Новини. (М). 9.30 — «Будильник». (М). 10.00 — «Музичний кіоск». (М). 10.30 — «Здоров'я». (М). 11.00 — Для юнацтва. «Всесвіт поруч». Третій тур космічної олімпіади. (М). 12.00 — Для школярів. Концерт учнів музичних шкіл. (Ленінград). 12.30 — «Мандрівний філософ». (Харків). 13.00 — Міжнародний турнір з боксу. «Олімпійські надії». (Польща). 15.15 — «Телегачок». (К). 15.30 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 16.30 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Фестиваль самодіяльного мистецтва України. (Звітує Івано-Франківська область). (Львів). 17.30 — «Веселий поїзд». (К). 18.00 — Програма кольорового телебачення. 1. Клуб кіномандрівників. 2. Мелодії дружби. Співає Дж. Мар'янович. (М). 19.45 — Художній фільм «Анна Кареніна». 2 серія. (К). 21.15 — «Сім днів». (М). 22.00 — Аукціон. (М). 23.15 — «Камертон доброго настрою». (Дніпропетровськ).

ПОНЕДІЛОК, 15 грудня. Перша програма. 18.00 — Республіканська фізико-математична школа. (К). 18.30 — Людина і світ. (К). 19.00 — «Віденська поштова марка». (Кіровоград). 20.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — До 100-річчя з дня народження Леніна. Фестиваль художньої самодіяльності. Звітує Новоукраїнський район. (Кіровоград). 22.15 — Кіноленініана. (Кіровоград). 22.35 — «З глибини віків». (Львів). 23.35 — Телевісті. (К).

Друга програма. 21.15 — «Добрий день, Карпати». (М). 21.35 — «А у нас...». (М).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

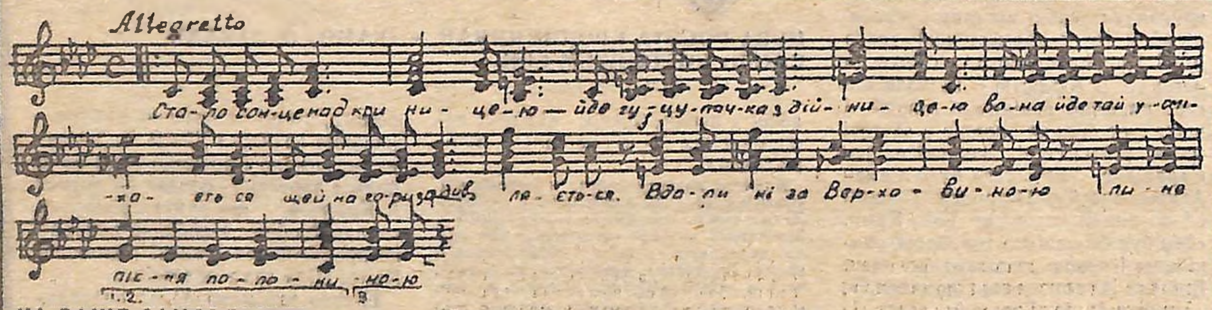

НА ВАШЕ ЗАМОВЛЕННЯ

ГУЦУЛОЧКА

Слова М. Бакая

Музика С. Сабадаша

Стало сонце над криницею,
Йде гуцулочка з дійницею.
Вона йде та й усміхається
Ще й на гори задивляється.
Вдалині за Верховиною
Лине пісня полониною,
В темних дворах розливається —
Йде дівчина, усміхається.

Скрилось сонечко за хмарою,
А коханий із отарою,
Він дівчину дожидається —
Вона йде та й усміхається.

В серці радість грає хвилею,
В гори йде дівча щасливою,
Низько трави нахиляються —
Йде дівчина, усміхається.

Полонина стріла квітами,
Голосистими трембітами,
А легіні задивляються —
Вона йде та й усміхається.
Подоїла і з дійницею
Сіла з милим під ялицею,
Мов голубки, обнімаються
І від щастя усміхаються.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БОБРИНЕЦЬКЕ СІЛЬСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

ПРОДОВЖУЄ НАБІР УЧНІВ

Училище готує:

трактористів-машиністів III класу (строк навчання — 1 рік);

трактористів-машиністів широкого профілю (строк навчання — 2 роки);

механізаторів тваринницьких ферм з кваліфікацією електромонтера (строк навчання — 2 роки);

трактористів-машиністів широкого профілю з одночасним одержанням загальної середньої освіти (строк навчання — 3 роки).

До училища приймаються юнаки і дівчата: на однорічне навчання — віком не молодші 16,5 років з освітою 8—10 класів, на дворічне навчання — віком не молодші 15,5 років з освітою 8—10 класів, на трирічне навчання — після закінчення 8 класів.

До заяви треба додати характеристику з місця роботи чи навчання, документ про освіту, свідоцтво про народження, довідку з місця проживання (чи паспорт), три фотокартки (розміром 3Х4 см), медичну довідку, автобіографію, направлення з колгоспу (радгоспу).

Учні, прийняті до училища, забезпечуються безплатним триразовим харчуванням, обмундируванням, стипендією, постіллю, гуртожитком і навчальними приладдями.

АДРЕСА УЧИЛИЩА: м. Бобринець, вул. Димитрова, 1.

ДИРЕКЦІЯ.

БК 01141. Індекс 61197. Зам. № 5387. Тираж 47000.